

KOLLÁR ÁRPÁD

A felhőgyár

Botond és a jegesmedve

±18

KOLLÁR ÁRPÁD (1980) Szeged

+18-as sorozatunk az ifjúsági irodalmat vizsgálja. Az értelmezői irányok megismerése során igyekszünk különféle nézőpontokat figyelembe venni, amelyből a primer szövegek sem maradhatnak ki. Figyelemmel kísérik, milyen a könyvek recepciója, amelyben a minden évben kiosztásra kerülő Év Gyerekkönyve Díj is nagy segítségünkre van. A díj abban is támogatja a szakértők munkáját, hogy mely alkotók, kiadók munkáját érdemes kiemelten figyelni.

Kollár Árpád Milyen madár című kötetéért 2014-ben vehette át az Év Gyerekkönyv Írója díjat. E számunkban készül ifjúsági regényéből közlünk egy részletet.

Botond szerette figyelni, hogyan gőzölik a tejet azok a borostás srácok a Kék Elefánt kávézóban.

A gőzforraló hörög, mint egy torkon szúrt állat, a tej lassan megtelik légbuborékkal. Aztán csak a csend, a nyugalom. A hangok már nem tudnak föltörni a buborékok páncélja alá.

Botond a mézet is szerette. Ahogy Developpé kecsesen a tejhab fölé emeli a mézcsorgatót, az első csöpp még fönnakad a habon, de a következő csurranások már áthatolnak rajta.

Ilyenkor mindig arra gondol, hogy a felhőket is így döfik át a nap mézszugarai. Azok is eltűnnek végül az erős fényben, ahogy anya is eltűnik mindjárt. Mert úgyis felhívja valami fontos hívás, és elrohan. Vagy csak kimegy a mobiljával kicsit kiabálni a Kék Elefánt elé. Idegesen sétál egy ideig a bejárat előtt. Egyre hangosabban kiabál, és egyre jobban eltávolodik a kávézótól. Majd, ha leteszi a telefont, elfelejt visszajönni hozzá.

Anya mostanában ilyen. Anya, vagyis Developpé.

Most éppen azt találta ki, hogy így kell szólítani őt. Mert megérdemli. Még Botondnak is így kell hívnia, különben kiborul. Annából száz- meg százezer van a világon, de belőle, Developpéből csak egy lehet.

Mert szerinte ő olyan, mint a developpé mozdulat a balettban. Kecses és törékeny, mégis erős és magabiztos. Egyik lábbal a földön áll, a másikat légiiesen a magasba emeli. Botond szerint inkább olyan, mintha bármelyik pillanatban kibillenhetne.

Egyszer rákeresett a TikTokon. Sok száz Developpét talált, de anya nem volt köztük.

Ha nevet kellene választania magának, mi lenne az? Melyik mozdulat illik hozzá? Van az a védés, amikor a pipából kikapja a labdát. Úszik a levegőben és lecsap a zsákmányra, mint a párduc. Egy pillanatra megáll a levegőben, és elhiszi, hogy nem zuhan vissza soha többé.

Van neve ennek a védésnek? Ha nincs, a párducról kellene elnevezni.

Az a vén feketepárduc apa gyűjteményében csak fekszik egész nap egy vastag ágon. Durván megfakult szegény, nem érné el a felső kapufát, a faágról is lebillent néha. Mégis látszik rajta, milyen félelmetes állat lehetett régen. Igazi gyilkológép! Mint apa szerint a jegesmedvék.

Developpé is ilyen mostanában. Mostanában, vagyis mióta Botond fölsős lett, ami szerinte már majdnem olyan, mintha felnőtt lenne.

Az erdőben megérzi a bükkfa a gyökereivel, hogy a törzsénél saját gyermeke növekszik, vagy egy másik bükkfáé. Az idegen fát elnyomja, de saját csemetéje javára az anyabükk összébb húzza a gyökereit. Kicsit távolabb megy tőle, így a kislának több helye lesz a növekedéshez. Anyának sajnos nagyon tetszett ez a gondolat, amit egy könyvben olvasott. Úgy döntött, éppen itt az ideje, hogy arrébb menjen, és megvalósítsa önmagát. Ha már a balettkarrierből nem lett semmi. Apából meg pont, hogy minden lett.

Botond nem nagyon értette, mi az, hogy megvalósítani önmagát. Anya eddig eléggé valósnak tűnt neki. Éppen amióta meg lett valósulva, azóta nem volt annyira valós...

Ugyanis ez a megvalósítás dolog sajnos annyira jól ment anyának, hogy Botondra nem sok ideje maradt. Reggel nagyon korán kelt, amikor a fia még aludt. Villámpusztit nyomott a homlokára, és már rohant is. Este nagyon későn ért haza, amikor már Botond aludt. Ilyenkor a puszi mellett még egy ölelésre is futotta.

Eleinte Botond megpróbálta megvárni anyát. De hiába csipkedte magát, hiába ivott egy nagy bögre kávé, mindig bealudt. Aztán megpróbált korán kelni, de mindig kinyomta az ébresztőt, és visszaaludt. Így csak anya kihúlt nyomát találta anya párnáján. Meg az új parfümének szagát. Pedig a régi, állott-ruha-illatát jobban szerette.

Egész nap véreerek voltak a szemei az álomosságtól. Az órákon elaludt, majdnem megbukott infóból, ami világcúcs lett volna. Az edzésen meg tízéssel kapta a gólokat, csak akkor védett, ha véletlenül fejbeltették. Majdnem kikerült a kezdőcsapatból.

Maradt a Kék Elefánt.

Itt legalább találkozhatott anyával iskola vagy edzés után. Vagy helyett, ha Developpé úgy ért rá. Itt legalább beszélgettek. Vagyis meghallgathatta, hogy milyen fantasztikus, izgalmas és nagyszerű vagy szörnyű, rettenetes és felháborító dolgok történtek anyával. Botond ilyenkor mindig mézes, tejhabos kávé, ivott. Anya, azaz Developpé pedig az éppen legtrendibb kotyvalékot, amit Botond még egy bakkecskével sem itatott volna meg. Szenes lattét, aminek a tejhabja is olyan szénfekete, mint a felhők, überegészséges kurkumás-céklás kávé, vagy méregzöld zsírégető turmixot. De ma nem lesz kávézás anyával.

Erre gondolt Botond, amikor kinyomta az ébresztőt. Kinézett az ablakon, és látta, hogy nem lát semmit a felhőktől. Szerette ezt a semmit! Kinyitotta az ablakot, de a felhők nem akartak bejönni a szobába. Pedig olyan jó lenne beengedni a házba a semmit! Vagy még jobb lenne, ha igazából eltűnne minden. A házuk, az iskola, az egész város. Na jó, a Kék Elefánt maradhat, ha benne van anya. Nem is, az lenne a legjobb, ha a felhők tényleg tejhabból lennének, amire a nap mézet csorgat...

Jól sejtette, a felhőüzenet betett a mai találkozásnak. Már jött is anyától egy üzenet:

„Kedves Ügyfelem!

Sürgős elfoglaltság miatt kénytelen vagyok lemondani a mai találkozót! Szíves megértését kérem!

K. Developpé!”

Szuper! Kedves Ügyfelem! Csupa felkiáltójellel. Egy sablonüzenetre azért csak futotta. Ez is jobb, mint a Kék Elefántban várni rá órákig, hiába. De a „Boticica! Ma nem fog menni a Kék Elefánt! Egyél valamit a Mekiben! Este találkozunk! Puszi!!!” sablont azért jobban szerette, és nem azért, mert abban sokkal több felkiáltójel volt.

Vajon észrevenné az anyja, ha egyszer elfelejtene hazajönni a suliból? Vagy még hetekig küldözgetné neki az üzeneteket, szelfiket, ciki emojikat, meg néha ráírna cseten? Vajon mennyi idő múlva jönne rá, hogy nem jött haza?

És az apja? Na, ő azt se veszi észre, ha otthon van...

Mindegy, túl fáradt volt most az agyaláshoz. Úgy érezte, ki kell aludnia az alvást. Valaki egész éjjel matatott, csörömpölt, szöszmötölt az ablaka alatt. Mintha direkt az utcára kitett kukákat borogatta volna. Nem tudott tőle rendesen aludni.

Belépett anya jelszavával az iskolai üzenőbe és írni kezdett:

„Kedves Osztályfőnök Asszony!”

Kihúzta. Mert az egyáltalán nem volt kedves.

„Tisztelt Osztályfőnök Asszony!”

Ezt is kihúzta. Mert az egyáltalán nem volt tisztelt.

„Piroskám!”

Igen, ez jó lesz.

„Botond ma nem megy iskolába! Mert csak!”

Kihúzta.

„Botondnak sokkal jobb dolga is akadt az iskolánál! Velem tölti az egész napot! Felejtsetek el őt! Utóirat: holnap sem megy!”

Ez túl sok...

„Piroskám!”

Mint tudod, Botond allergiás a felhőkre! Csúnyán felpuffad tőlük! Félek, hogy véletlenül benyel egyet, és elrepül! Amíg lent vannak a felhők, nem lehet utcára!

K. Developpé!

Utóirat:

Szegénykém, olyan nyúzottnak és ráncosnak tűnsz a képeken, amiket mostanában megosztasz magadról! Ne hagyd el magad ennyire, drágám! Jót tenne egy kis energetizáló kenőcs! Tudok küldeni ingyenes termékmintát!”

Ez jó, ez olyan developpés. Bántó és flegma. Különben is, Botond észrevette, hogy ha azt mondják a felnőtteknek, hogy „mint tudod”, akkor azok egyből elkezdik tudni azt is, amit nem tudnak. Piroskám se fog gyanút fogni.

Aztán ránézett az osztálycsetre, de nem volt semmi érdekes.

A szokásos dráma. Mira szakított a tegnapi pasijával, akivel még nem találkozott soha. Kitett egy fekete-fehér, depis képet, amin csordul le a könny az arcán. A lányok küldték a szíveket, öleléseket, a fiúk meg pezsgős, táncolós emojiakat.

Léna azt kommentelte, hogy „Nem érdemel meg téged!” Kincső meg, hogy „Hol van, elásom!”

Botond nem aggódott Miráért. A tegnapelőtti alaszakai pasit is gyorsan kiheverte. Délutánra úgyszólván összejön a neten egy japánnal, finnel vagy franciával.

Elégedetten aludt vissza. Mintha félálomban megint hallotta volna azt a csörömpölést a kukák körül. De szerencsére hamar abbamaradt.

•

Botond arra ébredt, hogy esik az eső a szobájában. Jaj, de jó, mégis bejöttek a felhők?

Ki akarta nyitni a szemét, de nem ment. Összeragadtak a szempillái. Megdörzsölte a szemét, kettőt pislogott, majd torkaszakadtából ordítani kezdett.

Hatalmas szemfogakat látott maga előtt. Mindegyik gyilkos törként villogott feléje. Nem is esővíz, hanem ragacsos nyál csorgott az arcába!

– Éhes vagyok! – mondták azok a gyilok fogak.

Egy loncsos bestia, egy veszett kuvasz akarta őt fölزابálni!

De ennek a dögnök olyan, de olyan bűdös volt a lehelete, hogy a bűz visszanyomta a sikítást Botond torkába. Mintha hetek óta csak szemetet evett volna...

– Éhes vagyok! – visszhangozták a fogak.
 – Takarodj innen, te bűdös dög! – szakadt ki Botondból.
 – Nem vagyok dög, de éhen döglök!
 – Jó kutyus, szép kutyus, nem dög kutyus, menj szépen a helyedre!
 – Nem vagyok kutya! – csattogtak sértődötten az orra előtt a félelmetes fogak.

– Hát akkor mi vagy?
 – Mondtam már, hogy éhes vagyok!
 – Ok, értem! De ha nem éhes kutya vagy, akkor éhes micsoda?
 Mégiscsak jobb tudni, hogy milyen bestia gyomrában fogja eltölteni a következő napokat.

– Egy éhes jegesmedve...
 Azta! Milyen király, hogy pont egy jegesmedve fogja szétmarcangolni az ágyában! Apa durván büszke lesz rá, ha kiderül. Ha kiderül... De mi van, ha ez a dög annyira éhes, hogy egy falatot se hagy belőle? Egy picit csontocskát vagy fülcafatot se. Akkor simán azt fogják hinni a szülei, hogy eltűnt vagy világgá ment...

Várjunk! Ha van ideje ezen gondolkodni, akkor mégsem lehet olyan vésszes ez a jegesmedve. A szájából ömlő gyilkos bűztől eltekintve. Meg hogy mindjárt megfojtja, mert amancsaival rátehénkedik, vagy is rájegesmedvélnkedik a mellkasára...

– Szállj már le rólam, hallod! Kinyomod a belem!
 – Ne haragudj! – szállt le róla két mancs. Botond érezte, hogy újra keríteni kezd benne a vér.
 – Azt a dögszagú pofádat is becsukhatnád végre!
 – Nem tehetek róla, hogy undorító kaját esztek...
 – Mi van?
 – Broáf... – öklendezett a jegesmedve. – Az a világító broáf a kukátokban. Alig bírtam megenni. Csak éhesebb lettem tőle...

– Haha! Az Developpé überegészséges, metadiétás kotyvaléka lesz! – nevetett Botond. – Azt még ő se bírja megenni, ezért dobja ki, ha rárohad. Szóval te borogattad a kukákat az éjszaka...

– Van fókád?
 – Mi van?
 – Fóka! Bármilyen fóka jó. A legjobb a friss, kövér fóka. De a sovány fóka vagy a fagyasztott fóka is jó. Nem vagyok válogató...
 – Ember!!! Ööö... Vagyis, állat! Már honnan lenne itthon fókám?
 – Egy kis fókaszír se? – kérdezte sírós hangon a jegesmedve.
 – Egy kis fókaszír se... – utánozta a medvét gúnyosan Botond, ahogy apa szokta őt, ha nyafogott.

– És lunda, leming, hering vagy alka?
 – Ez mi? Egy jegesmedve-mondóka?
 – Nem. Jegesmedvekaja...
 – Hááát... Akkor nem hiszem... Hacsak ezek nem Developpé újabb kotyvalékai...

A jegesmedve fölsírt. Olyan bénító szemétszag lett a szobában, hogy Botond majdnem újra bealudt tőle.

Végre alaposabban megnézhetette magának ezt az állítólagos jegesmedvét. Iszonyatosan le volt harcolva szegény. Szutykos szőre rasztás csimbókokban csüngött le róla. A bundája lötyögött, legalább négy-öt számmal nagyobb volt nála. A csontjai szinte átszúrták a bőrét. Szegény még annál a vén pumánál is siralmasabb látványt nyújtott.

Jobban meggondolva nem is tűnt olyan veszélyesnek. Sőt, nem is tűnt jegesmedvének.

Igaz, Botond még sose látott jegesmedvét, de apa szerint az a legfenségsőbb élőlény a világon. Az állatvilág Bugattija. Egy igazi gyilkológép! Roppant álkapcsa, félelmetes karmai nem kímélik áldozatát. A víz alatt hasít, mint egy torpedó. Nincs előle menekvés. Orra messziről kiszagolja a hóbarlangban rejtőző fókát. Hihetetlen távolságokat tesz meg a zsákmány után kutatva. Áramvonalas testének minden porcikája arra teremt, hogy uralkodjon a végtelen jégmezők fölött.

Sokkal nagyszerűbb a lusta és zömök oroszlánál. Ezért üldözi apa már évek óta a jegesmedvét. Az lenne a gyűjteménye csúcsa, amiben csak szabadon született ragadozók vannak. De amióta elhagyták az északi sarkkört a felhők, és úgy olvad a jég, akár a teába dobott kockacukor, eltűnnek a jegesmedvék is. Senki se tudja, merre kószálhatnak. Egyes tudósok szerint a rogyadozó jégtáblákon egy távoli, még fel nem fedezett jégmezőre hajóznak. Mások azt mondják, éhen halnak, mert nem találnak elég fókát. De a tudósokat egyelőre túlságosan leköti a felhőszámlálás, így nem tudni semmi biztosat.

Egyszer sikerült apa befogóinak beszerezniük egy csonttá soványodott jegesmedvét, ami a szibériai külvárosok kukáit fosztogatta, de hamar kiderült, hogy átverték őket. Egy tönkrement cirkuszból engedték szabadon az állatot, és olyan rozoga volt már szegény, hogy elpusztult szállítás közben.

Apa azóta versenyt fut az idővel és az olvadó jéggel. Megszállottan kutat egy szabadon kószáló, fiatal jegesmedve után. Ironikus, hogy itt van a házában, miközben ő a latyakos jégmezőkön mászkál. Mennyire büszke lenne Botondra, ha most hazajönne és látná, hogy sikerült befognia egy igazi jegesmedvét!

Ha ez a valami tényleg az. Mert igazából nem is hasonlított annyira ahhoz a fenséges állathoz, amiről apa mesélt. Alig volt nagyobb egy kuvasznál...

– Hallod, te kamuzol! – vigyorodott el Botond. – Nem is vagy te jegesmedve. Az apukám híres jegesmedvevadász. Tőle tudom, hogy azok sokkal nagyobbak, izmosabbak és félelmetesebbek. Valami csóffadt kóbor kutya leszel te...

– Jegesmedve vagyok!!! – villant felé haragosan a gyilkos szempár.

Botond többet nem kételkedett benne, hogy ez a rojtos szőnyeg bármikor képes lenne átharapni a torkát. Ha úgy akarná, csak egy véres cafat maradna belőle a kispárnán. Vagy még az sem...

– Egy nagyon-nagyon éhes jegesmedve! – sírta el magát újra az állat, és már nyoma sem volt szemében a gyilkos fénynek, amitől Botond az előbb majdnem becsinált. – Leszek sokkal nagyobb is. Mint apa. Csak sok fókát kell ennem...

És tessék, ez a kölyök gyilkológép, ami még az előbb simán kettéharapta volna őt, most újra úgy bömbölt, mint az alsósok, akiknek a szünetben direkt fölérnek a labdájukat az iskola tetejére.

– Jól van, jól van, értem! Nyugi már... És mondd, milyen a fókahús? – kérdezte Botond, hogy elterelje a medve figyelmét. Nem tudta elviselni, ha valaki sír. Ez abból az időből volt, amikor Developpé még nem volt Developpé, csak anya, és néha napokra bezárkózott a spájzba apa miatt.

– Nem tudom, nem ettem fókát. De anya azt mondta, nagyon finom...

– És a lunda?

– Azt se... De nagyon szeretnék. Meg fókát is... – tette hozzá, amikor látta, hogy a fiú csalódott lett.

– És mit ettél?

– Hát amit a kukában találtam. A csontot, azt szeretem. A sajtburger közepe. A műanyag zacskó nem annyira finom. Megfájdul tőle a hasam. De a kartondoboz jó lehet. Ha előtte rácsorgott egy kis olaj...

– Van hekk a fagyasztóban... – sajnálta meg Botond az éhenkórász medvét. Meg unta is nagyon ezt a nyafogást...

- Az mi?
- Az hal...
- Jaj, ettem már olyat! – csillant Botondra két hálás jegesmedveszem.
- Az a szálkás fej...
  - Most kapsz halhúst is a szálkára...
  - Hurrá! – nyalta meg Botond arcát a jegesmedve.
  - Hallod, nem vagy te mégiscsak kutya?
  - A kutya az finom?
  - Nem tudom, kérdezz meg egy kínait.
  - A kínai az...
  - Nem, nem, az nem finom! – vágott a jegesmedve szavába Botond. – Nem eszünk kínait, érted! Igaz, ettem már finom kínait... – merengett el egy pillanatra. – De az más... Áh, hagyjuk... – nem most fogja elmagyarázni egy jegesmedvének, hogy mi a különbség. Így is elég furcsa ez a reggel... – Na jó, gyere, te bélpoklos. Menjünk a konyhába halért...

Apa figyelmeztette, hogy csak bukóra nyissa ki az ablakot, mert bármi bemászhat a szobájába az utcáról. Botond bármire számított, de arra nem, hogy ez a bármi pont egy jegesmedve lesz...

•

- Éhes vagyok! – mondta vagy tizedszer is maszatos szájjal a jegesmedve.
- Botond nem figyelt rá. Belepörgetett az osztálycsetbe, és egyre vörösebb lett a feje.
  - Még, halat! – legyintette meg a mancsával az állat.
  - Hé, nem a kocsmában vagy, haver! Mondtam már, hogy elfogyott. Edd meg a fagyasztott zöldborsót.
  - Megettem.
  - Akkor a karfiolt.
  - Megettem.
  - Akkor a kétszersültet...
  - Megettem.
  - Azt is föl zabáltad?
  - Azt is...

Mi van ennek a gyomrában? Zúzógép vagy atomreaktor! Milyen pokoli masina zakatol benne?

Benyomta az összes hekket. Meg a dínó formájú csibefalatokat. Meg a májkrémet, a felvágottat, a kolbászt. Meg a tejfölt, a tojást, a sajtot. Meg a száraztésztát, a kukoricát, a búzadarát. Meg a csokigolyót, a krumplit, a lekvárt. Meg az összes fagyasztott zöldséget. Desszertnek meg anya szójatejét a szárított moszattal.

Lehet, hogy feneketlen a gyomra, és benyeli az egész világot?

Kizabálta a hűtőt, kizabálta a fagyasztót, kizabálta a kamrát. Mégis azt hajtogatja, hogy éhes! Hogy halat, halat, halat!

– Hallod, nem vagy te egy kicsit kényeseres? – pillantott föl Botond az osztálycsetből. Úgyse volt kedve tovább olvasni...

– Éhes vagyok!

A kutyatáp! Botondnak eszébe jutott a nagy zsák kutyatáp a garázsban. Lajosnak vették, a fiatal farkaskutyának, akit anya hozott ki a menhelyről.

Aztán megjött apa, és a kutyának mennie kellett.

Utálta a kutyákat, szolgálalkú népséget nem tűrt meg a házában. Hozott helyette egy ocelotot, ami szétkarmolta Botond arcát. Most is ott a három csik a bal szeme alatt. Mintha egy élő Adidas-reklám lenne. Az ocelotnak is mennie kellett. De a kutyatáp maradt, arról megfeledkeztek.

Az egészet kiborította a nappali közepére.

– Hé, csak lassan, te zabagép! Nehogy megfulladj itt nekem! Mihez kezdek akkor veled? Olyan koszos a bundád, hogy a kandalló elé se teríthettek ki...

A jegesmedve úgy falta a tápot, mintha nem lenne holnap. Mintha egy szempillantás alatt akarná pótolni hosszú hónapok koplalását. A gyomra őrült gyorsan örölte az ételt, közben hálásan morgott.

– Jó cucc, mi? Ugye, jobb, mint a fóka?

– Naaaooon jóóó!!! De a fókánál nincs jobb... – dörmögte, dűnyögte, dorombolta teli szájjal a medve.

– Hülye, nem is ettél még fókát... – nevetett Botond, de aztán újra belenézett a csetbe, és elkomorodott.

Az ikrek megint rászálltak. Az volt a baj, hogy sokkal jobban focizott náluk. Ők meg a piszkálásban voltak sokkal jobbak, ami még nagyobb baj.

Az a gyászos Pirinénje elárulta őt!

Szerencsére Mirának máris új pasija lett, ami kicsit elterelte a figyelmet Botondról. Nem az volt a hír, hogy lett pasija. Mindenki tudta, hogy még ma összejön valakivel. Az volt a szenzáció, hogy most nem valami külföldi sráccal kavart a neten, hanem Milánnal a németes osztályból. Oké, vele is cseten jött össze, de már tervezték, hogy holnap vagy holnapután találkoznak a folyosón. Mondjuk, addigra úgyis szakítanak...

Szóval Pirinénje, vagyis Piroska néni, az osztályfőnöke. Anya ősrégi barátónője, akivel alig tartják a kapcsolatot, mióta anya meg lett valósulva. Érezte Botond, hogy kicsit túltolta a biciklit a reggeli ráncos levéllel, de nem bírta ki, mert Piroska néni mostanában utazik rá anya miatt.

„Botika, a mi kis balerinánk allergiás a felhőkre...” – sóhajtott, miután az óra elején elhangzott a szokásos „az osztály létszáma huszonhat fő, hiányzik Kovács Botond” jelentés.

Az ikreknek az ilyesmihez nagyon jó szimatuk volt. Kiszúrták, hogy mi a furcsa ebben a sóhajban. Az óra végére már meg is találták a balettsuli honlapján a régi fényképet: a kis Botika fekete balettdresszben, balettcipőben emelgeti a lábát a színpadon. Rögtön föl is nyomták az osztálycsetre a szemetek a „Botika, a mi kis balerinánk allergiás a felhőkre...” komment kíséretében.

Magas labda! Olyan magas, hogy még Botond se tudja kiütni a jobb fölsőből.

A balett jóval a foci előtt volt. Anyának az volt az álma, hogy a lányából híres balerina lesz. Abba még valahogy belenyugodott, hogy lánya helyett fia lett, de a balettből nem engedett. Hiába akart Botond focizni, előbb meg kellett próbálnia a balettot.

Megpróbálta, köszönte, jó volt, de focizni sokkal jobb. Botond szerint van a foci, aztán minden más, amiben van labda, aztán a végén bármi más, amiben nincs labda. Mert az a bármi más (úgy mint a sakk, a balett, a sárkányeregetés, a hamburger, a rönkhajtás, a vízipisztoly, a csillagászat, a hóesés, a bunker, a Minecraft, a robotépítés, a felhőablás, a strandolás, a fagy) legyen bármilyen jó is, sajnos teljesen értelmetlen labda nélkül.

A suliban persze nem reklámozta a balettot, sejtette, hogy az ikrek lecsapnának rá. Piroska néni tudott róla még azokból az időkből, amikor kebelbarátnők voltak anyával. Így mondták, kebelbarátnők. Még a karácsonyi *Diótörőre* is elkísérte anyát. Persze akkor még azt mondta, hogy olyan cuki-muki volt Botika a színpadon.

A balettben nyilván az a rossz, hogy nincs benne labda. Viszont jó, hogy ő volt az egyetlen fiú. Így mindig övé volt a főszerep, és minden lány körülötte táncolt. Még jobb, hogy a balettnak köszönhetően ruganyosan spárgázik, a füle mellől is kirúgja a labdát, és akkorát ugrik, hogy úszik a levegőben.

A lányok persze küldik a fényképre a szíveket meg az öleléseket, hogy milyen cukimuki. A fiúk meg a rózsaszín, balerinás emojikat, hogy milyen cikimuki... A hulladék ikrek! De ezért még nem fog világgá menni. Egy ideig persze hanyagolni fogja a sulit. Majd küld be Levivel ingyenes termék-mintát Piroska néninek, és ráír anya profiljáról, hogy milyen csodás az arcbőre.

– Boti, a rohadt életbe! Mondtam már, hogy ne nyomkodd állandóan azt a szart! – adott neki egy gyengéd tockost apa, amikor elviharzott a kanapé mellett.

– Rendben, apa! – dugta zsebre Botond a mobilt. – Apaaa??? Hazajöttél??? – kérdezte Botond

döbenten. Majdnem leesett a kanapéről. Bármire jobban számított, mint hogy apa fölbukkan a semmiből. És a bármi alatt értsünk most már akár egy igazi jegesmedvét is.

– Apaaa...

– ...

– Apaaa...

– ...

– Apaaa...

– Jaj, ne most, Boti! Most akció van! Nem láttad véletlenül a pótszemüvegemet? – kotorászott a fiókban kétségbeesetten apa.

– Nem hiszem...

– És a pótpótszemüveget?

– Azt se...

Apa fölrohant az emeletre. Hármásával vette a fokokat. A lépcsőfordulóban elhasalt, de gyorsan fölpattant. Odafönről dühödt szekrénycsapdosás hallatszódott. Aztán fiókhuzigálás és polcborogatás. Újra lépcsődobogás, majd egy nagy puffanás, de már a földszintről. Apa egy tigrisbukfencsel ért földet. Berohant a garázsba, kirohant a tárolóba, visszaroht a nappaliba. Kihuzigálta és a szoba közepére borította a fiókokat. Egy hurrikán nem végez ekkora fölfordulást ilyen rövid idő alatt...

– Apaaa...

– Mondom, ne most! Rohannom kell, Boti! Itt van, itt a városban!

– Mi van itt? – próbált meg Botond is rácsatlakozni valahogy erre az örült jelenetre.

– A jegesmedve, Boti! A jegesmedve! Képzeld, itt lófrál valahol! Egészen idáig elcsatangolt a

sarkkörrel. A kóborfelhőkkel érkezett...

– Apa...

– Csak összeszedek még néhány cuccot, és rohanok is! A felhőablóink jelentették, hogy itt van. Egy fiatal jegesmedve! Itt, a mi városunkban, Boti! Hihetetlen! – rikoltotta apa.

Botond nagyon is elhitte! Sokkal jobban elhitte, mint azt, hogy az apja itt pörög a szobában a szeme előtt.

Egy jegesmedve a városukban, a házukban, a nappalijukban. Igen. Hiszen most habzsolta be a

kutyatápot halál nyugodtan a szoba közepén. Apa majdnem hasra esett benne rohangálás közben.

– Ez meg mi? Egy kutya? – fékezett le egy pillanatra, de már futott is tovább. Vissza se nézett, úgy kiabált Botondnak. – Mondtam már, hogy nem tűröm a kutyát a házamban! Azonnal dobd ki! Majd hozok neked egy farkast, vagy vidrát, vagy hiúzt. Vagy tudod mit? Hozok mindent, ha megcsíptük a jegesmedvét!

– Apaaa... Ez nem kutya!

És az a nemkutya ott a szoba közepén most abbahagyta a zabálást. Jég-gé dermedt. Jégyszoborrá.

Megpróbált valahogy kutyává változni. De hiába falt föl egy nagy zsák kutyatápot, nem ment neki. Dermedten nézett Botond szemébe. Jeges, néma könnyörgéssel...

Botond nem tudta elviselni a tekintetét. Apára nézett, nagy levegőt vett, és azt kiáltotta:

– Apa, apa, apaaa! Nééézd! Ez itt egy jegesmedve!!!

– Aha, igen... – turkált a kiborított holmik között kétségbeesetten apa. – Igen, ezt mondtam. Nem figyelsz rám... Egy jegesmedve jött a felhőkkel a városba...

– De ez itt! Nézd! Itt, itt, itt a szoba közepén! Ez a kutya az a jegesmedve! – mutogatott a jegesmedvére, aki éppen megpróbált lifegős füleket és csóválós farkat növeszteni.

– Igen! Igen! Végre megvan! – tette föl szemüveget apa. Hiába látott jól anélkül is, a céges időkben rászokott a szemüvegre. Az olyan intellektuális dolog. Ha nem viselte, meztelennek, sőt reménytelenül ostobának érezte magát. – Boti, ne fárassz a hülyeségeiddel, most nincs időm veled szórakozni – nézett rá szigorúan a pótpót szemüvegben. – Mondtam már, hogy a kutya nem maradhat...

– Rendben, apa... – felelt megadóan Botond, és lehajtotta a fejét.

Pedig Zsolti bá, az edzője ezerszer is elmondta nekik, hogy soha, de soha nem szabad leszegni a fejüket. Bármi történik! Gólt kap? Fel a fejjel! Kikap a csapat? A mell ki a fejből! Bármi történik...

De Zsolti bá azt nem mondta, hogy mi van, ha apa ellen játszanak.

Apa most körülnézett a szobában, és majdnem kiestek a szemei.

– Mi ez a kupleráj? Nem igaz, hogy anyád képtelen rendet tartani! És mi ez az ocsmány bűz?

Mintha egy döglött fóká lenne a kanapé alatt!!!

Erre már a jegesmedve is megmoccant. Óvatosan lejjebb hajtotta a fejét. Megpróbált belesni a kanapé alá, de nem látott semmit. Vagyis sok mindent látott, de sajnos pont döglött fókát nem...

– Azonnal szellőztess és takaríts ki, ifjabb Kovács Botond! Kristálytisztán ragyogjon minden itthon, mire elkapom a jegesmedvét... – adta ki a parancsot apa kifelé menet.

Az ajtóból még visszafordult, mert úgy érezte, kicsit túl szigorú volt a fiával.

– Hallom anyádtól, hogy jól megy a foci. Büszke vagyok rád, fiam! Sok gólt rúgsz, ugye?

– Hát, nem igazán, apa... Tudod, kapus vagyok...

– Mivaaan? Kapus vagy? Az én fiam egy lúzer kapus? Boti, ne őrjíts meg! Támadni kell, nem védekezni! Te nem akarsz győzni? A gólt rúgni kell, nem kapni! Csatár legyél, Boti, vérbeli csatár!

Botond összeszorította az ajkát, és keményen az apja szemébe nézett. Erre az bevágta az ajtót, és már az udvarról kiabált vissza:

– És tüntesd el innen azt a koszos kutyát, mire megjövök!

•

– Elárultál...

– Leszarom!

– Elárultál...

– Kussolj!

– Elárultál...

– Na, takarodj!
– Nem megyek...
– Mi van, azt hiszed, hogy csak bemászol a szobámba, és majd Botika, a kis balerina úgy táncol, ahogy te füttyülsz neki? Ha jól tudom, a medvéket szokták megtáncoltatni...
– ...
– Ne nézz rám így! Nem én hívtalak ide... Én nem ígértem semmit... Nem hallottad apát, tűnj innen!
– ...
– Menj! Menj! Csak kerüld el apát!
– Elárultál...
– Nem vagy te egy kicsit mániás? Éhes, éhes, éhes! Halat, halat, halat! Elárultál, elárultál, elárultál... Ezt hallgatom egész nap! Megőrülök tőled...
– Igenis, elárultál...
Botond erre már nem felelt. Elege volt az egészből. Anya üzeneteiből, Piroska néniéből, az osztálycsetből, a jegesmedvéből, az apja hülyeségeiből. Még a felhőkből is, mert nem tudták igazából eltüntetni a várost...
Bekapcsolta a tévét, és összekuporodott a kanapén.